

Arrest

nr. 218 589 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2018, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2018 met referentnummer 79942.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische partner in een wettelijke samenwoning, de heer M.

V. M. Ook voor het minderjarige kind van de verzoekster wordt een aanvraag ingediend in functie van de heer M. V. M.

Op 2 oktober 2018 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beide aanvragen.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20 en onder de titel "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten", aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 oktober 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.04.2018 werd ingediend door:

Naam: O. Voornaam: S. Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)1982 Geboorteplaats: B. C.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Alsook de aanvraag van: I, E. O. geboren op (...) 2007, onderdaan van Nigeria Beide verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner, V. M. M. (RR: ...), zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Verklaring wettelijke samenwoning dd. 7.09.2017

- Woonstcontrole dd. 19.04.2017

- Mailbericht van Roompot Vakanties (3.07.2017 – 10.07.2017) gericht aan de referentiepersoon (verblijf 3 personen): Echter, kan er uit deze documenten niet afgeleid worden dat betrokkene de referentiepersoon vergezeld heeft.

- Document Argenta op naam van betrokkene dd. 19.06.2018 met vermelding gezamenlijk adres

- Rekeninguittreksel op naam van de referentiepersoon waar deze een bedrag gestort heeft aan betrokkene

Op basis van deze documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene en de referentiepersoon minstens 1 jaar samenwonend waren op het moment van de aanvraag tot verblijf, of elkaar minstens 2 jaar kenden gedurende dewelke periode ze intensief contacten onderhiielden of een gemeenschappelijk kind hebben. Uit het geheel van het administratief dossier echter, kan intussen wel opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon mogelijks wel al feitelijk samenwonend zijn gedurende minstens 1 jaar.

Echter, uit een ten gronde onderzoek van het parket naar de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon blijkt het allerminst om een duurzame en stabiele liefdesrelatie te gaan:

- Mevrouw was tewerkgesteld als prostituee op het ogenblik van hun ontmoeting. Mijnheer geeft aan dat hij met haar heeft "gekamerd" bij hun eerste kennismaking;

- Mevrouw verklaart over haar professionele activiteiten niets en stelt dat ze gewoon iets met vriendinnen ging drinken toen ze meneer ontmoette;

- Er is een leeftijdsverschil van 32 jaar.

- Mevrouw en mijnheer dienden een huwelijksaanvraag in te Antwerpen waarvoor op 1 juni 2017 geen toestemming werd verleend door de ambtenaar van de burgerlijke stand aldaar gelet op de aanwijzingen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

- De familie van mijnheer is niet op de hoogte van hun voornemen om te huwen.

- Mevrouw geeft aan dat mijnheer aandrang om te huwen daar waar mijnheer stelt dat het een gezamenlijke beslissing was.
- De verklaringen zijn afwijkend en vaag zo is mevrouw totaal niet op de hoogte van de professionele activiteiten van mijnheer en kent zij weinig of niets van zijn familie.
- Hun verklaringen over hun geplande huwelijksdag lopen uit elkaar.
- Mevrouw heeft meermaals pogingen ondernomen om verblijf te krijgen in België zo diende ze in 2014 reeds een verzoek tot regularisatie in bij de gemeente Schaarbeek.
- Mevrouw kreeg op 28.05.2015 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Mevrouw tekende hiertegen beroep aan en deze procedure is nog hangende.
- Mevrouw is momenteel illegaal in het land.
- Tijdens een administratieve controle in de prosiutatiebuurt Brussel noord januari 2016 kreeg mevrouw opnieuw een bijlage 13 betekend waartegen ze beroep aantekende.
- De gezamenlijke toekomstplannen zijn vaag en worden door mevrouw in één woord omschreven "goed".
- Via een wettelijke samenwoning zou mevrouw en haar kind na het afwijzen van het huwelijk eveneens het recht op onbeperkt verblijf kunnen bekomen.

Een aantal vaststellingen die hierboven zijn opgenomen werden oorspronkelijk gedaan nav het voorgenomen huwelijk van betrokkene met de referentiepersoon. Deze elementen blijven echter relevant omdat ze duidelijke aanwijzingen bevatten over de intenties van betrokkene. De dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat de wettelijke samenwoonst geregistreerd werd en betrokkene en de referentiepersoon al 1 jaar samenwonen. De dienst Vreemdelingenzaken betwist wel het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Om van een duurzame en stabiele relatie te kunnen spreken zou toch mogen verwacht worden, alvorens je beslist te huwen of wettelijk te gaan samenwonen, dat de mensen elkaar goed kennen alsook de wederzijdse families en vrienden (voor zover aanwezig in België), je je kan herinneren hoe je elkaar hebt ontmoet, je gezamenlijke toekomstplannen hebt e.d.m. Er kan inzake ook dienstig verwezen worden naar het oorspronkelijke advies van de Procureur van Antwerpen dd.22.05.2017 betreffende het voorgenomen huwelijk dat nog veel meer details bevat.

Uit het voorgaande onderzoek blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het tot standbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Aangezien betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 wordt deze aanvraag geweigerd.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).

Gezien de moeder van de minderjarige het verblijfsrecht niet rechtmatig uitoefent en dus niet overeenkomstig art. 40ter het verblijfsrecht krijgt, kan het verblijfsrecht van I., E. O. evenmin worden toegestaan. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het kind verblijfsrecht zou kunnen ontleen aan een stiefouder, die geen duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de moeder van het kind.

Het recht op verblijf geweigerd aan beide betrokkenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Over het enig middel

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis, §2, 2°, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner, V. M. M. zoals vereist door artikel 40 bis par. 2 Vw.

Verzoeker betwist dit.

Verzoeker verwijst naar het administratief dossier en heeft naar aanleiding van de aanvraag de volgende documenten naar voor gebracht:

- *Verklaring wettelijke samenwoning van 7 sep 2017*
- *Woonstcontrole op 19 april 2017*
- *Mailbericht van Roompot Vakanties gericht aan de referentiepersoon (verblijf 3 personen)*
- *Document Argenta op naam van verzoeker dd. 19 juni 2018 met vermelding gezamenlijk adres*
- *Rekeninguittreksel op naam van de Belg waar deze een bedrag heeft gestort aan verzoeker*

Volgens verwerende partij zijn deze documenten onvoldoende om aan de voorwaarde te voldoen zoals gesteld in artikel 40 bis par. 2 2° Vw. Artikel 40 bis par. 2 2° luidt:

... de partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- *indien de partners bewijzen gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond.*
- *Ofwel indien partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben*

Verwerende partij is, volgens de bestreden beslissing dat deze voorwaarde niet is vervuld. Verzoekers betwisten dit en zullen aantonen aan de hand van het administratief dossier dat dit niet zo is.

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 7 september 2017 overeenkomstig de artikelen 1475 e.v. BW.

De lokale politie heeft een woonstcontrole uitgevoerd naar aanleiding van deze verklaring van wettelijke samenwoning. De lokale politiediensten hebben vastgesteld dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden voor wettelijke samenwoning. De belangrijkste voorwaarde hiervoor is te vinden in artikel 1476 bis en 4476 ter BW.

Het artikel 4776 bis stelt: Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijke samenwonende.

Artikel 1476 ter handelt over de toestemming van beide partijen. De toestemming tot wettelijke samenwoning staat hier niet ter discussie.

Op 27 maart 2018 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand in een administratieve beslissing gesteld: Na te hebben nagegaan of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning, werd van de verklaring van wettelijke samenwoning melding gemaakt in het bevolkingsregister.

Dus bij administratieve beslissing van 27 maart 2018 is gesteld à contrario aan artikel 1476bis dat er wel sprake is van wettelijke samenwoning en uit het geheel van omstandigheden niet blijkt dat een van beide partijen enkel en alleen een verblijfsrechtelijk voordeel zou willen bekomen.

Mocht dit wel het geval zijn dat zou de ambtenaar van de burgerlijke stand toepassing gemaakt hebben van artikel 1476quater en hij zou de wettelijke samenwoning geweigerd hebben.

Dit is niet het geval.

Derhalve werd via een administratieve beslissing van 27 maart 2018 wel degelijk melding gemaakt van de wettelijke samenwoning.

Deze beslissing bestaat en hiertegen kan verwerende partij niet tegenop komen. Indien zij nu besluit dat er geen duurzame relatie zou zijn aangetoond dan dient verwerende partij de nietigheid te vorderen van de administratieve beslissing van de melding van de wettelijke samenwoning.

Door de melding van de wettelijke samenwoning op 27 maart 2018 houdt in dat beide partijen en dus ook verzoeker een duurzame en stabiele relatie hebben.

Uit het beginsel van de rechtszekerheid kan verwerende partij tegen deze beslissing niet opkomen.

Indien verwerende partij zoals zij doet in de bestreden beslissing komt zij op tegen de administratieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Grimbergen. Deze beslissing bestaat rechtsgeldig in het rechtsleven en dient te worden gerespecteerd door de verwerende partij.

Het middel is derhalve gegrond.

Artikel 40 bis par. 2 2° Vw is duidelijk. De artikel stelt dat een duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond: indien de partners bewijzen gedurende minstens 1 jaar, vooafgaand, onafgebroken in België of een andere land te hebben samengewoond.

De aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart werd door verzoeker ingediend op 4 april 2018.

Conform artikel 40bis par. 2 2° a dient zij aan te tonen dat zij 1 jaar lang al bij de Belgische referentiepersoon verblijf zijnde vanaf 4 april 2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker al woonachtig was op 4 april 2017. Temeer omdat zij op 1 juni 2017 al een aanvraag tot huwelijk met de referentie persoon had ingediend bij de gemeente Antwerpen (die werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand) en de beslissing stelt zelf: Uit het geheel van het administratief dossier echter, kan intussen wel opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon mogelijks wel al feitelijk samenwonend zijn gedurende 1 jaar.

De bestreden beslissing stelt aldus expliciet dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 bis par. 2 2° a) eerste streepje Vw.

Het motief die de beslissing moet schragen zijnde niet bewijzen dat zij gedurende 1 jaar vooafgaand aan de aanvraag samengewoond te hebben is een ondeugdelijk motief.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker stelt vast dat het helemaal niet bewezen is dat verzoeker minder dan 1 jaar zou samenwonen met de Belgische referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim meer dan 1 jaar vooafgaand de datum van 4 april 2018 samen woont met de Belgische referentiepersoon.

Het motief dat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 40 bis par. 2 2° a) eerste streepje is, is een motief in strijd met de informatie in het administratief dossier. Niettemin is het niet voldoen aan de voorwaarden in artikel 40 bis par. 2 2° a) eerste streepje het doorslaggevend motief om het verblijf aan verzoeker niet toe te kennen.

Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoeker en de Belg voor 4 april 2017 al samenwonend waren.

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker stelt tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast. Mocht verwerende partij het dossier onderzocht hebben, rekening gehouden te hebben met de administratieve beslissing van 27 maart 2018 waardoor melding werd gemaakt van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister zou verwerende partij nooit tot de bestreden beslissing gekomen zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker tot het verkrijgen van een verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals hierboven gezegd blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat verzoeker meer dan 1 jaar voor de aanvraag van 4 april 2018 samenwonend was met de Belgische referentiepersoon.

Het middel is gegrond.

Verwerende partij houdt oude koeien uit de sloot om toch maar de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart voor verzoeker te kunnen weigeren en dit in weerwil met de klare wettelijke bepaling van artikel 40 bis par. 2 2° a) eerste streepje Vw.

De argumenten die terug te vinden zijn onderaan pagina 1 en bovenaan pagina 2 van de bestreden beslissing doen hier niks van af.

Het feit dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand in Antwerpen werd geweigerd doet hier niks van aan.

Het is correct dat verzoeker tewerkgesteld was in de prostitutie. De Belgische referentiepersoon heeft haar daar leren kennen en is een liefdesrelatie begonnen en heeft verzoeker uit de prostitutie gehaald. Verzoeker was noodgedwongen in de prostitutie terecht gekomen omdat er brood op de plank moest komen. Niet alleen voor haar zelf doch ook voor haar zoon van 11 jaar l. l..

De ambtenaar van de burgerlijke stand in ANTWERPEN had gewoonweg twijfels over het feit van het duurzaam en stabiel karakter van de samenwoning in 2017.

Doch gezien verzoekers op 7 september 2017 en een nieuwe controle van de lokale politie van Grimbergen is de ambtenaar van de burgerlijke stand van Grimbergen tot het besluit gekomen dat er wel degelijk sprake is van een relatie met een duurzaam en stabiel karakter.

De motieven onderaan pagina 1 en bovenaan pagina 2 doen hier niks van af. Deze motieven aanhalen in de bestreden beslissing is sfeerschepping. Verwerende partij vergeet, zoals hierboven gesteld dat er een administratieve beslissing bestaat die stelt dat er sprake is van een duurzaam en stabiel karakter van de relatie (verwerende partij kan deze rechtsgeldige beslissing niet aan de kant schuiven door het rechtszekerheidsbeginsel) en uit het administratief dossier blijkt dat er samenwoning is van meer dan 1 jaar.

Derhalve voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 40 bis par. 2 2° a) eerste streepje.

De overige voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis par. 2 2° a) tot f) Vw worden niet in vraag gesteld door de bestreden beslissing.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen, onder meer, als volgt:

“(…)

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert in haar middel dan wel een schending aan van artikel 8 EVRM, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

(...)

Daarenboven voldoet verzoekende partij in geen geval aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2°, meer specifiek f) dat bepaalt dat:

"ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek".

De Stad Antwerpen heeft inderdaad op 01.07.2018 een beslissing genomen tot weigering van de huwelijksvoltrekking op basis van artikel 167 Burgerlijk Wetboek (stuk 5).

Zelfs indien Uw zetel zou oordelen dat het jaar samenwonen zou volstaan om te besluiten tot een duurzame en stabiele relatie, ondanks het feit dat onmiskenbaar uit de negatieve adviezen volgt dat dit niet zo is, kan er geen gevolg worden gegeven aan de aanvraag 19ter daar er ten aanzien van verzoekende partij en de heer V. M. inderdaad een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

(...)"

3.3. Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat de verzoekster nalaat om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Ook op onrechtstreekse wijze kan uit haar uiteenzettingen niet blijken hoe artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden door de loutere beslissing om geen verblijfsrecht toe te kennen, doch zonder dat er een bevel om het grondgebied te verlaten aan wordt gekoppeld.

Ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekster hierop geen dupliek gevoerd.

Het enig middel voldoet op dit punt dan ook niet aan het bepaalde in artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat uit het betoog ter ondersteuning van de overige aangevoerde schendingen blijkt dat de verzoekster enkel de motieven betwist die de weigering van haar eigen verblijfsaanvraag gronden. Omtrent de weigering van de aanvraag in hoofde van haar minderjarige zoon wordt geen enkele betwisting naar voor gebracht. Uit de bewoordingen van het enig middel blijkt dat de verzoekster poogt aan te tonen dat zij, in weerwil tot hetgeen de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt, wel degelijke voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2°, a), eerste gedachtestreepje, van de vreemdelingenwet. Zij verwijt de gemachtigde een foutieve en onzorgvuldige feitenvinding in dit verband.

Uit het voorliggend administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 4 april 2018 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (*in casu* een Belg) en dit toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zij beriep zich hierbij op haar hoedanigheid van partner in een duurzame en stabiele relatie met de heer M. V. M., die de Belgische nationaliteit bezit en die met haar op 7 september 2017 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en die geen gebruik had gemaakt van het recht op vrij verkeer als burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

Zodoende wordt voorzien in een verblijfsrecht voor familieleden van een statische Belg, die familieleden zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, voor zover zij de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

Aangezien de verzoekster zich in haar aanvraag beriep op haar partnerschap met de Belgische M. V. M., is artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet *in casu* van toepassing. Deze bepaling, waarvan de verzoekster eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, f), van de vreemdelingenwet voorziet aldus in de absolute voorwaarde dat ten aanzien van geen van beide (de Belg en de vreemdeling die met hem een geregistreerd partnerschap heeft gesloten) een definitieve beslissing is genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. In dergelijke omstandigheden voorziet de wet zelve zodoende op absolute wijze in de uitsluiting van de mogelijkheid tot gezinshereniging - op grond van artikel 40ter *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet - van derdelanders met hun partner in een geregistreerd partnerschap.

Bij de nota met opmerkingen voegt de verweerder de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Borgerhout, van 1 juni 2017 toe waarbij de huwelijksvoltrekking van de verzoekster met de heer M. V. M., met toepassing van artikel 167, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, wordt geweigerd omdat het niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen twee partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning. Uit niets blijkt dat de verzoekster en/of de heer M. V. M. tegen deze beslissing een beroep zouden hebben ingesteld bij de bevoegde burgerlijke rechter. Ter terechtzitting voert de advocaat van de verzoekster ook geen betwisting omtrent het gestelde in de nota met opmerkingen dat *“er ten aanzien van verzoekende partij en de heer V. M. inderdaad een definitieve beslissing (werd) genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek”*.

Gevraagd naar het actueel belang bij het enig middel, nu de verzoekster onder het toepassingsgebied valt van artikel 40bis, §2, eerste lid, f), van de vreemdelingenwet, stelt de raadsman van de verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst er bijgevolg op dat de vreemdelingenwet op absolute wijze de gezinshereniging uitsluit van een derdelander en een Belg waarvan minstens één van beiden (*in casu* allebei) het voorwerp

uitmaken van een definitieve beslissing tot weigering van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Aangezien ten aanzien van de verzoeker én de heer M. V. M. een dergelijke beslissing werd genomen op 1 juni 2017, kan de verzoekster geen wettig belang doen gelden bij haar kritiek dat zij wel degelijk voldoet aan één van de overige cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en dat hieromtrent geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd. De verzoekster is immers sowieso uitgesloten van het door haar gevraagde verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (*in casu*: Belg), zodat een eventuele nietigverklaring op grond van het enig middel haar geen voordeel kan opleveren.

Het enig middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE